

מ"ת 4084/05/17 - מדינת ישראל נגד גד בוקובזה (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

11 מאי 2017

מ"ת 4084-05-17 מדינת ישראל נ' בוקובזה(עציר)

לפני כבוד השופטת שוש שטרית

מדינת ישראל

המבקשת

ע"י ב"כ המתמחה אריאל סטרול

נגד

המשיב

גד בוקובזה (עציר) - בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד ארז שלו

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נגד המשיב הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים, בגין כתב אישום המייחס לו ביצוע של שתי עבירות של אחזקת נשק.

1. על פי העובדות בכתב האישום בתאריך 25.04.17 בשעה 18:30 יצא המשיב מבניין ברחוב סנהדרין 33 באר שבע, כשהוא מחזיק ברשותו רימון יד הולם סגור 7290M ורימון יד הולם סגור 959 ללא היתר כדין. במסגרת פעילות משטרתית יזומה, נערך במקום ובמועד הנ"ל חיפוש ועל המשיב נתפסו שני רימונים.

2. ב"כ המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה. אשר לעילת המעצר, טען כי עצמתה מצדיקה ואף מחייבת שחרורו של המשיב בתנאים מגבילים. ראשית, הפנה לגרסת המשיב בשטח, שם מסר לשוטרים כי מצא את הרימונים בדירת עמידר אליה פלש, ויותר מכך טען כי המשיב "מעלה את השוטרים לדירה ומראה לשוטרים את הדירה אותה הוא מצא". מכאן ונוכח ההתנהגות האלימה של השוטרים כלפי המשיב, טען כי האחרון הפסיק לשתף פעולה ולפיכך סירב להשיב לשאלות במהלך חקירותיו.

שנית, טען כי רימוני הולם, אם ניתן להגדירם כ"נשק" הם ברף התחתון של כלי נשק המהווים סכנה. בהקשר זה הפנה לבש"פ 20989-04 החלטת כב' השופטת מרוז ועוד הגיש החלטות של בית המשפט במקרים בהם החזיקו נאשמים מספר גדול יותר של רימוני הולם וכדורי אקדח מסוגים שונים והוחלט לשחררם. לטענתו החזקת רימוני הולם אינה מקימה עילת מעצר המצדיקה מעצר עד תום ההליכים ובמקרים מסוימים אף לא שחרור בתנאים מגבילים מחמירים כמו מעצר בית מלא.

לדידו ובהינתן הסבר המשיב שמדובר ברימוני הולם וכי הוא מצא את הרימונים בדירה אליה פלש והוא אף הוביל את

השוטרים לאותה דירה, ניתן להורות על שחרורו בתנאים לחלופת מעצר בפקוח אשתו, אמו ואחותו.

בכל הנוגע לנסיבותיהן האישיות של המשיב הגיש מכתב בו כתב המשיב דברים והוסיף כי מדובר במי שאמנם הוא בעל עבר פלילי, אולם עבר ישן וכי המשיב עשה כבוד דרך בחייו- הקים משפחה, נקלט בעבודה ומנהל אורח חיים נורמטיבי כבר מספר שנים.

3. בהתייחס לטענות ב"כ המשיב, טען ב"כ המבקשת בכל הנוגע לדירה אליה טען המשיב כי פלש, כי מחומר החקירה עולה שמדובר בדירה שהיא בחזקתו של המשיב אשר החזיק במפתחות לפתיחת דלת הכניסה אליה כשסמוך לדירה זו, דירה נוספת בבעלותו ושאותה השכיר לאחר. בכל הנוגע לרימוני ההלם, הסכים כי רימוני ההלם נמצאים במדרג הנמוך של הגדרת נשק, אולם עדיין יש בכוחה לגרום לפציעה. בתימוכין הפנה לע"פ 7386/13 ולע"פ 7124/06. לטענתו החזקת רימוני ההלם שלא כדין נועדה לביצוע עבירות פליליות. ב"כ המבקשת הפנה לעברו הפלילי של המשיב ומאסרו הממושך. באין מחלוקת על עילת המעצר, עתר ב"כ המבקשת בשלב זה להידרש לתסקיר מעצר והדגיש את עמדת המבקשת למעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

4. אין חולק בין הצדדים על קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר. המחלוקת עיקרה בעצמת עילת המעצר. ב"כ המשיב סבור שעצמתה היא ברמה המאפשרת שחרור המשיב לחלופת מעצר כבר עתה, ואילו ב"כ המבקשת סבור שעצמתה מצדיקה מעצר המשיב עד תום ההליכים ולכל הפחות בחינת עניינו ולרבות מסוכנותו בתסקיר מעצר.

5. לאחר עיון בחומר החקירה, בהחלטות ובפסיקה שהוגשו במסגרת טיעוני ב"כ הצדדים וכן במכתבו של המשיב, מצאתי לנכון ועל מנת לעמוד על עצמת מסוכנותו של המשיב להידרש לתסקיר מעצר של שירות המבחן.

6. ראשית וקודם לכול, טענות ב"כ המשיב לפיה קיים ספק אם נכון וראוי שאלה יבואו בגדר המושג "נשק" - דינם להידחות. לעניין זה נדרש בית המשפט העליון ולא אחת ונקבע במפורש שאלה נופלים בגדרו של המושג "נשק" (ר' ע"פ 7124/06 ויקטור דרורי נ' מדינת ישראל, אליו הפנתה ב"כ המבקשת וכן ע"פ 7386/13 חוסיין עווד נ' מדינת ישראל).

הדברים האמורים נכונים גם בנוגע לייעודם של רימונים כאלה, החזקתם והסיכונים. בהקשר זה בית המשפט העליון בעניינו של ויקטור דרורי הנ"ל הבדיל בין שימוש מותר ברימוני ההלם שהם מצויים בכוחות הביטחון או אכיפת החוק ואשר נועדו לפיזור הפגנות למשל לבין כשאלה מוחזקים ע"י גורמים עבריינים שאז נועדו הרימונים לגרום אי נוחות לאדם על מנת להניסו ממקום הימצאו או על מנת לשנות את האופן בו הוא מגיב ומתנהג. עוד ציין בית המשפט העליון בהקשר לרימוני ההלם, כי כשרימונים מצויים בידי גורמים עבריינים הם מבקשים לרתום אותם למטרותיהם וניתן לדמין בנקל אילו נזקים יכולים רימונים אלה לחולל לו הושלכו מסיבה כזו או אחרת - לתוך בית קפה, לתוך סניף בנק ולעבר מחסום משטרה. בהקשר זה גם הוסיף בית המשפט העליון וציין כי **"אין ספק שברימונים ישנו פוטנציאל משמעותי לפגיעה בסדרי המשטר ובחברה"**.

כמו גם ראו בע"פ 7386/16 חוסיין עווד נ' מדינת ישראל (הוגש ע"י המבקשת) התייחס בית המשפט העליון לטענה

לפיה רימון הלה אינו מסוכן כמו כלי נשק אחרים וצין "כפי שנקבע בעניין חסן גם אם סכנתו של רימון ההלה פחותה משל רימון רסס עדיין מדובר בנשק שבכוחות לגרום פציעה לאדם בכפוף לקרבתו למוקד הפעלתו".

בנוסף קיימת חוות דעת מומחה שבדק את הרימונים וקבע בסעיף 3 "בכוחם של רימוני יד הלה סגור 7290M ו-959 להזיק לאדם בעת פעולתם". דומה שאין צורך להרחיב עוד בכל הקשור לנזקם הפוטנציאלי של רימוני היד ועל הסיכונים שבהחזקתם.

7. במקרה לפני החזקת רימוני ההלה ע"י המשיב ונסיבות החזקתם מעצימה את עילת המעצר באופן מיוחד. עיון בחומר החקירה מעלה כי הרימונים נתפסו על גופו של המשיב בכיס הג'קט אותו לבש וכשהוא ברחוב סמוך לאחר שיצא מבנין דירתו בשכונה ד' בבאר שבע וכי הרימונים לא נתפסו "בכליו" של המשיב כטענת בא כוחו אלא בכיס הג'קט אותו לבש.

מחומר החקירה עולה כי תפיסתו של המשיב סמוך ליציאתו מהבנין כשבכיסיו מוטמנים שני רימוני הלה עטופים בבד לא הייתה מקרית, אלא היא פרי של מידע מודיעיני על מעורבותו באמל"ח, מידע שנראה היה אמין ומבוסס, שכן בהתאמה אליו התייצבו שוטרים סמוך לבנין ממנו יצא, המתינו והתוצאה כאמור ידועה.

טענת המשיב בפני השוטרים סמוך לאחר שנתפסו הרימונים בכיסו, היה כי הוא מצא אותם בדירת עמידר אליה פלש, כך נטען גם ע"י בא כוחו. אלא מה, שעיון בחומר החקירה מעלה באופן ברור ומבוסס כי בבנין ממנו יצא המשיב כשבכיסיו שני רימוני הלה, ישנן שתי דירות, אחת בבעלות אמו והיא מושכרת לאחר והמשיב אחראי לגביית דמי השכירות, דירה שנייה היא דירה הסמוכה לדירת אמו שאת מפתחות הכניסה אליה החזיק המשיב בעת מעצרו. יוצא אפוא כי ניסיונו של המשיב להציג מצב לפיו הוא במקרה מצא שני רימונים באיזה דירה נטושה אינו מתיישב עם הראיות בתיק.

8. יותר מכך, לא ברור על איזו פלישה מדבר המשיב. דרך כלל אנשים פולשים לדירות כשהם מחוסרי דיוק, בענייננו מדובר במשיב שלאמו אין חולק דירה באותו בנין אותה היא משכירה לאחר ולמשיב עצמו דירה בשכונה אחרת בה הוא מתגורר עם אשתו וילדיו. בנוסף המשיב עובד בעיריית באר שבע ומה לו שיפלוש לדירה השייכת לעמידר.

9. המשיב שתק בחקירותיו ולטענת בא כוחו המשיב מסר גרסה מיד לאחר מעצרו אולם נוכח אלימות אותה הפגינו השוטרים כלפיו הוא החליט לשתוק, טענה זו קלושה ואין בה ממש לטעמי. עיון בחומר החקירה מעלה כי המשיב מסר לשוטרים כי הוא מצא את הרימונים בדירה אליה פלש, לאחר שאלה הפעילו עליו כוח ועל מנת להוציא את מה שסברו שהוא מחזיק בידיו עלול לסכנם ושהתברר כמפתחות, קרי לאחר אותה אלימות נטענת ע"י המשיב ובא כוחו. מעבר לכך ובהקשר זה, המשיב נחקר במשטרה ושם סירב לענות לשאלות השוטרים זאת בחקירתו הראשונה, אולם גם בחקירתו השנייה לאחר שקיבל ייעוץ ע"י בא כוחו.

המשיב שתק כאמור בחקירותיו שתיקה מוחלטת וסירב לענות לכל שאלה שהתבקש. למעשה לא מסר גרסה ולא נתן הסברים, לא רק בכל הנוגע להחזקתו בדירה בה לכאורה מצא את רימוני ההלה אלא ובעיקר לשאלה הזועקת במקרה

דן והינה מדוע זה החזיק בכיסו שני רימוני הלב משל אלה היו כמו ארנקו או מכשירו הנייד.

10. יציאתו של המשיב לרחוב עם שני רימוני הלב ועל רקע האמור מעוררת שאלות רבות כמו למשל כיצד הגיעו לידיו רימוני ההלב, אולם ובעיקר לאן עשה דרכו עם אלה בכיסו ולמי אלה היו מיועדים.

שתיקתו של המשיב אשר נמנע מלתת גרסה עומדת לחובתו. הדברים מקבלים משנה תוקף כשמדובר בעבירות של נשיאת נשק, ובמיוחד כשמדובר בנשק שלא נועד להגנה. בהקשר זה נקבע בבש"פ 1748/11 בועז יחזקאל נ' מדינת ישראל כי **"קשר נוסף בין השתיקה לבין עילת המסוכנות בהליך המעצר, נובע מכך ששתיקתו של החשוד (במעצר ימים) או הנאשם (במעצר עד תום ההליכים) מונעת את האפשרות "לדרג" את העבירה בהיררכיה של עבירות הנשק... מאחר ש"נשק ופשע הם אחים תאומים. החוטא בעבירות נשק מעורר חשד כבד באשר למטרת הנשק... החשוד או הנאשם יכולים לסתור את החשד לגבי מטרת הנשק, אך בשתיקתם הם מותירים את החשד בעינו."**

סיכומם של דברים, קיימת מסוכנות מהמשיב זאת גם על רקע עברו הפלילי שחלקו יש לומר הינו ישן, אם כי לא ניתן להתעלם שלחובתו הרשעה בעבירה דומה, אמנם משנת 1999, ואלם בנוסף לעבירה זו הורשע המשיב בשתי עבירות באותו תיק של שוד מזוין בחבורה ואלימות וכן בחבלה חמורה, בגין נגזרו עליו 3.5 שנות מאסר. למשיב הרשעות נוספות משנים קרובות יותר בעבירות שונות.

על רקע הדברים האמורים ומשישנו קושי לעמוד על מידת מסוכנותו של המשיב והיתכנות חלופת מעצר, אני סבורה שיש להידרש לתסקיר שירות המבחן.

קובעת דיון נוסף ליום 1.6.2017 בשעה 09:30.

המזכירות תעביר העתק החלטתי לשירות המבחן אשר יערוך תסקיר מעצר בעניינו של המשיב עד מועד הדיון הנדחה.

המשיב יישאר במעצר עד החלטה אחרת ויובא לדיון באמצעות שב"ס.

**ניתנה והודעה היום ט"ו אייר תשע"ז,
11/05/2017 במעמד הנוכחים.
שוש שטרית, שופטת בכירה**